

XLVI.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov indeholdende et Tillæg til Lov om nogle Bestemmelser vedrørende Kirkesyn, Præstegaardssyn m. m. af 19de Februar 1861.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 26de April 1873.)

Udvalget kan ikke Andet end anse det for ønskeligt, at der igjennem en Lov gives Forskrifter, hvorved de Ulemper fjernes, som Lovforslaget tilsigter at afhjælpe for Kirkers og Kirkegaardes Bedkommende, og Udvalget finder derhos, at Bestaffenheden af Kirkeiendeeierens ved Lovgivningen begrundede Retsforhold i Henseende til Kirken og dens Tilbehør samt Kirkegaarden afgiver tilstrækkelig Gjemmel for at stille Krav til ham med Hensyn til Sværkættelsen af de Foranstaltninger, der maatte være nødvendige for Kirkens Opvarmning og Kirkegaardens Lørlægning. Men paa den anden Side maa det paases, at de Forpligtelser, der paalægges Iendeeieren til Opnaelse af Lovforslagets Diemed, holdes indenfor saadanne Grændser, at de ikke blive usorholdsmæssig byrdefulde. Det Udvalget gaar ud fra disse Anskuelser, tillader man sig at yttre Følgende.

Det anses for rigtigst at lade den i Lovforslagets § 2 indeholdte Forskrift, at for saa vidt Fugtighedens Vortledning maa ske ved Afsviining, denne ikke kan fordres udsjort i større Dybde end $3\frac{1}{2}$ Alen under Kirkegaardens laveste Punkt, faar sin Plads i § 1, da denne Forskrift er en umiddelbar Begrændsning af den Forpligtelse, som paalægges Iendeeieren i nysnævnte Paragraf, hvis Affattelse for Øvrigt turde gjøre nogen Forandring ønskelig, hvortil nedenfor vil blive gjort Forflag.

Medens § 2 indeholder Bestemmelser baade angaaende Freingangsmaaden i Henseende til Bestemmelsen af Arbeidets Bestaffenhed og Omfang, der bliver fornødent til Fugtighedens Vortledning, og det, der vedkommer Udredelsen af de med Kirkegaardens Lørlægning forbundne Omkostninger, finder man det rettest at lade hvert af disse to Hovedpunkter blive Gjenstand for en egen Paragraf. — I § 2 maatte da optages den

Bestemmelse, at Kirkesynet, naar Vortledning af Fugtighed bør finde Sted, skal give Iendeeieren Paaleg i saa Henseende, og til denne Forskrift anses det fornødent at sjeie en anden, hvorved der sørges for, at der ikke hengaar for lang Tid, forinden de fornødne Skridt til Opfyldelse af Paalæget foretages fra Iendeeierens Side. En saadan Forskrift kunde formentlig gaae ud paa, at han senest 14 Dage efter at have modtaget Paalæget, har under en daglig Bøde af 2 Rd. at foretage, hvad der er fornødent, for at det, hvorpaa Paalæget gaar ud, kan blive gjort til Gjenstand for Undersøgelse og Behandling i Overensstemmelse med de i Lov af 17de Januar 1859 om Bands Afledning indeholdte Forskrifter. Af Hensyn til den store Betydning den i nysnævnte Lov nævnte Anordning af 29de Juli 1846 angaaende Bands Afledning vil i flere Hensninger kunne have i Henseende til Lørlægningen af Kirkegaarde, maa det anses hensigtsmæssigt udtrykkelig at henvise til den nævnte Anordning.

Følge den ovenfor foreslaaede Deling af Lovforslagets § 2 vil en ny § 3 komme til at indeholde Bestemmelserne om Afholdelsen af Omkostningerne i Anledning af det paagjældende Arbeides Udførelse. Udvalget antager, at behørig Villighedshensyn ville blive fyldestgjorte ved at begrænse Iendeeierens Forpligtelse, saaledes at han ikkun skal tilsvare indtil et Beløb, der svarer til den dobbelte Gjemmensuitsum af de 10 sidste Aars Indtægter efter Fradrag af de ham som Iendeeier paahvilende Udgifter til Skatter, Afgifter, samt Vedligeholdelse af Kirken og dens Tilbehør. Udvalget tilraaeder en Forandring i Overensstemmelse hermed i Lovforslaget, efter hvilket Grændsen for, hvad Iendeeieren havde at udrede, skulde være, hvad Summen af de 2 sidste Aars Kirkeindtægter, fraregnet Skatter og